

* * *

Jesu li ti usne od sna i od snijega
Da si tako žena, da si sva od mlijeka
Od smijeha, od sreće do dna ispijena
Da si tica straha, da si golubica

Livada si neka plaču
Peru li te vlage i vode te mlate
Neka ljubav vrate, ljubav neka vrate.

Nebu do zore prozore otvori
Nemaš više krova u bari močvari
Ni u Mirabeli, u noći Trogira
Samo oči ceste i krila leptira.

* * *

Čuvajte ruke za neslućene uvale, za tišine
Za draganje djece, za rasipanje kiša.
Ljubite svoje samoće što se klata raspuštene
Potocima i konjskim grivama.

Jer su ruke željne i one darivaju
Bijela tepanja u osamljenim sobama.
Ruke su naša krila i na njima snivaju
Zanjihana dozivanja.

Trgovci bjelokosti i bisernih riba,
Kome ću pokazati ova pozlaćenja.

Ove mirise usijane i kamena zdanja
Jer me čekaju brodice i moreplovci
Za zapljuskivanja nova, za vedra razdavanja.

SANJARIJA

Slavensku bol ću reći desetercima.

Planino moja, izgubljeno djetinjstvo.

Nemam krila, nemam šestopera.

Sokola mi u gori ubiše.

Lelek, lelek, planino kamena.

DJETINJSTVO

Bez riječi
u strahu
sa suzom
u oku
mrtva tugo,
modra rijeko,
mala seko,
ja te tražim.
Konji kisnu
kiša kiši
po livadi
zelenoj
mojoj seki
malenoj
zlatnoj seki
sa očima
crnim
sa rukama
bijelim
sa cvijetom
u kosi
i sa žutom
svijećom.

Seka spava
svijeća gori
kiša kiši
oca nema.
Zašto majka
nije danas
vesela
ko i juče
kad se seka
smijala?
Zašto mene
ne gleda?
Mnogo cvijeća
oko kreveta.
Mnogo crnih žena
dolazi.
Mnogo sjenâ
u zrcalu
prolazi.
Zvona zvone.
Seka spava
kiša plače.
Ja sam sâm.

JABLANI

Prema osnovnoškolskoj zadaći.

U mome selu ima puno jablana.
Oni rastu uz potoke i uz rijeke,
u vodi se previju ko jegulje.

Moje je selo lijepo, jer ima jablana.
Jablani su visoki do neba.
Mene majka zove, mene majka voli:
jablane, evo ti vode, jablane moj.

Najviše jablana ima u mome selu
u njima se tice gnijezde
u njima se zapliću oblaci
i zvijezde kroz njih jezde.

DINAMIT

Kad svane san,
kad zora snese
dan
pod krilom šume,
sredinom ceste
kasat ću i ja
mobiliziran.

Na glavi šljem.
Ja ne koljem.
Kume, nad poljem
crklo je nebo.
Sve k vragu ode
k vragu, brate, i bogu.
Hrvatsku bunu: crveni san
okovati ne mogu.

Zeleno stado, zelena smrt
o zelenilo moje,
sve što je mlado i raspjevano,
sve je i moje i tvoje.
Da se danuje, da zore rude,
da diple gajde, gusle gude,
da smrt da ljubav pomahnita.

Pod ovom trulom
kuglom
gori
eksplozija
dinamita.

U SOBI MEĐU LEŠINAMA

U sobi među lešinama padaju kiše.
Mrtvačnica proljeća, živih samoubica.
Ni kučka ni vučica nego čovjek od žene,
od bijelih prstiju ko let golubicâ.

Samoća, staklena samoća. Ubica djetinjstvo.
Ne znam prosloviti, ne vidim, sav sam sluh
za koraljna žala, za glad i vješala,
za kruh smijeha za san, za dan i zoru.

Za zoru mliječnu, za crvenu zoru moje Hrvatske
cvatem u plamenu u voću rumenu u romonu,
u svakoj smrti, u svakoj ljubavi gorim i oživim.
Neka me puškama, zamkama, neka me izrešetaju,

da zagrizem u zrelu bunu, u ovu gorku selendru,
da se usnama da se rukama sljubim i raskrilim,
da se iscijedim u grozdovima u vatri pogleda,
što gradove pale i grade palate.

Očima dana, rukama zora, u plamenim noćima,
u smrti i dolini ni slijep ni gluha za sreću,
od neba do Jadrana samo je smijeh,
samo pregršt radosti, raspupana grana, rascvjetana.

JA NE ZNAM GDJE LUTAM

Ja ne znam gdje lutam i što hoću noću.
Sljepoću. Samoću. U smrt doskoro ću.
Propadam kroz prostor, raskriljen, a gdje sam?
Zaklinjem i volim. I nisam i jesam.

Sin sam ciganina: u očima magle,
a ruke se sviju na dnima u moru,
danima i travi nudio sam zloću,
od otrova zmije pobjegoh u goru.

Tamburu tamburam od zvijezde do srca,
u kolima guram i sunce i zoru,
hranio sam prosom ptice na oboru,
od zvijezde do srca tamburu tamburam,

za snijeg njenih zubi za osmijeh u oku,
gdje su u svitanje bijela stada pasla,
za tu životinju djevojku plavojku,
kosa mi se mrsila i rasla,

za nju, za jabuku, odsjeko bih ruku,
išaranu školjku i rodu u letu,
ne poznajem smjera i ne tražim luku,
jer se ona smijala na svijetu.

PREDOSJEĆAJ JESENI NA VELEGRADSKOM PLOČNIKU

Moja majko stara, smrt me podgrizava
a u mome selu jablani se njišu,
jablani se njišu, jablani se njišu,
a u mome selu jesen boje šara:
ti ne znaš za slavu što srca izgara,
znaš samo za jesen i za crnu tugu,
za jesen, za jesen, sumornu i dugu.

JUČER SAM BIO PTICA

Jučer sam bio ptica, i nebo za ruže,
u propanj, u puna jedra, snio sam u zelju,
bio sam u piću, propio sam magle,
niz Kornate vučem tešku noć lupešku

i sve radi žene samo jutro za te
sami pečalbari, ljuta sirotinja
i nad Svetim Vidom i nad Svantevidom
a naša je ljubav kod Gospe Stomorice
do bijele crkvice pod kamenim zidom

o bijedo, ti si zemlja, ti si krv i dijete u utrobi,
svlačim te svake noći, perem mlijekom i vodama,
ti si buna i pijučeš ko šareno pile,
majka si, ljubav si, ti golotinja.

LJUBAVNA

Vidio sam je голу i zavolio je
očima i rukom i tugom u dlanu,
zmiju sam zmijio, kosom sam kosio,
vodu sam nosio dok sam obosio.

Zavolio sam ruke, zavolio sam ženu, noćnu ulicu
i jednog kopca i jednog popca, jednog jogunicu,
zelenu livadu, kobilu mladu, moju golubicu
zabolio sam krvlju, zagolio sam zoru, pticu pjevicu.